

Vrouweniftar in de Lukaskerk

Het is precies 22 uur op de één na laatste dag van de Ramadan. Dhika uit Indonesië geeft een dadel aan haar buurvrouw en neemt er zelf een, het vasten is gebroken. Een groepje van 13 vrouwen en 4 kinderen uit 8 landen, half moslim half christen, zit aan een leuk gedekte tafel in de Lukaskerk. De deelneemsters hebben soep, zout gebak, salade, brood, fruit en drinken mee gebracht. De iftar begint met een zoete dadel en veel drinken. Dan gaan enkele moslimvrouwen bidden. Hilly had al matjes klaar gelegd in de kerk.

Ik vond het heel bijzonder om de moslimvrouwen in de kerk te zien bidden, vanzelfsprekend, op hun gemak, in dezelfde ruimte waar wij op zondag en ook door de week als christelijke gemeenschap voor bidden en vieren bij elkaar komen. Het voelde alsof al deze gebeden samenvloeien tot één grote stroom van gebed tot onze Schepper.

Na een lekkere maaltijd stelt Hilly een persoonlijke vraag aan alle aanwezigen: 'Wat heb jij van

God/Allah ontvangen?' God, Allah... de hele discussie of christenen en moslims dezelfde God hebben (hoe kun je God nou 'hebben'?) wordt bij zo'n uitwisseling irrelevant. De vrouwen – en van sommigen wist ik niet eens of ze moslim of christen zijn – vertellen over de goddelijke zegeningen in hun leven, familie, vriendschap, liefde, gezondheid, maar ook over de kracht die ze in moeilijke situaties ontvangen, Gods nabijheid in mensen die hen steunen, de noodzaak en waarde van het persoonlijke gebed in goede en slechte dagen. De verhalen vullen elkaar aan en worden een lange, kleurrijke ketting van zegeningen.

De vrouwen die aan de lange tafel zitten hebben allemaal hun eigen levensverhaal, zo verschillend, moeders met jonge kinderen, alleenstaanden, gescheiden vrouwen, een grootmoeder, de één gevlucht uit een oorlogsland, de ander woont nog steeds in haar geboorteplaats, sommigen leven van een uitkering en anderen studeren of doen een promotieonderzoek... en toch is er een gevoel van verbondenheid, we zoeken allemaal vrede in onszelf en ons eigen leven, we ervaren steun van God/Allah en we willen met elkaar 'samen leven in vrede' zoals het in de uitnodiging van de Lukaskerk stond.

Ik ben blij om bij deze gemeente te horen!

Waltraut Stroh